

РЕШЕНИЕ

№ 5975

гр. София, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 21.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5322** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл., във вр. с чл.83, ал.4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], против отказ за регистрация по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) № 221022200910602/ 15.02.2022г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 695/ 05.05.2022г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, (ОДОП) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП).
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорвания акт, свързани с допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречието му с материалноправните разпоредби на закона – отменителни основания по чл. 146 АПК. Конкретно жалбоподателят твърди, че органите по приходите незаконосъобразно приемат, че не са подавани справки-декларации по ЗДДС след регистрирането на ЕТ П. – С. Н. Б. с ЕИК[ЕИК], тъй като молбата е била за регистрирането ѝ по ЗДДС като физическо лице, а не като ЕТ, тъй като доходите ѝ са от наследствени имоти, собственост на физическото лице. Моли съда да отмени обжалвания отказ. Не претендира разноски.
Ответникът, директорът на дирекция „ОДОП” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага доводи за законосъобразност на обжалвания отказ за регистрация по ЗДДС. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от СГП не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Административното производство по издаване на обжалвания отказ е започнало със заявление с вх. № 223912200682931/02.02.2022г., подадено от Н. И. Б. за регистрация по ЗДДС, на основание чл.96, ал.1 от ЗДДС – задължителна регистрация на данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната, при облагаем оборот съгласно чл. 96, ал.1 ЗДДС. В заявлението е посочено: “ по ЕГН, а не като ЕТ”. Приложена е справка за реализирания облагаем оборот в размер на 64315 лв.

Във връзка със заявлението е издадена резолюция за извършване на проверка № 222692200688946/02.02.2022г. от началник отдел при ТД на НАП – С., с която е определен орган по приходите, който да извърши проверка относно наличие на основание за регистриране по ЗДДС (л.51).

Във връзка с проверката на Н. И. Б. е изпратено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице изх. № 223912200682931/02.02.2022г. (л.56). От жалбоподателя са приложени писмени обяснения и документи по опис (л. 59) с вх. № 94-А-78/04.02.2022г. В писмените обяснения заявява, че с Акт за дерегистрация № 2200992200187887/18.01.2022г. е дерегистрирана като ЕТ П. - С. – Н. Б.. Подава ново заявление, тъй като желае да се регистрира като физическо лице с ЕГН. Доходите ѝ са от наем на наследствени недвижими имоти, страна по договорите за наем е физическото лице Н. Б.. Поради това е подала жалба против Акт за регистрация № 220422103273765/15.10.2021г., тъй като с него е регистрирана като ЕТ П..

В хода на проверката е установено, че Н. Б. е данъчно задължено лице, съгласно чл.3, ал.1 от ЗДДС, извършващо независима икономическа дейност. ЕТ П. – С. – Н. Б. с ЕИК [ЕГН] е пререгистриран в Агенцията по вписванията на 15.04.2008г.

За периода 01.02.2021г. до 31.01.2022г. задълженото лице декларира облагаем оборот в размер на 64315,00 лв., формиран от отдаване под наем на наследствени недвижими имоти. Имотите се отдават на територията на страната към български юридически лица. Представени са договори за наем, банкови извлечения. Разплащанията се извършват по банков път. Представена е декларация, че за периода няма други доходи, облагаеми за целите на ДДС, освен получените от наем.

Подадена е и декларация вх. № 15808319/14.03.2022г. от Н. Б., в качеството си на управител на ЕТ П. – С. – Н. Б., в която декларира, че през отчетната 2021г. предприятието не е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството.

При проверката в ИС на НАП е установено, че Н. Б. като собственик на ЕТ П. – С. – Н. Б. е имала активна регистрация по ЗДДС за периода 15.10.2021г. -18.01.2022г., когато е дерегистрирана на основание чл. 176, т.3 ЗДДС – за неподаване на справки-декларации за данъчни периоди 01.10.2021 – 31.20.2021; 01.11.2021 – 30.11.2021г. и 01.12.2021г. – 31.12.2021г.

Резултатите от проверката са отразени в протокол № П-22221021204211-073-001/23.03.2022г.

По изложените съображения с оспорвания в настоящето производство отказ за регистрация по ЗДДС № 221022200910602/ 15.02.2022г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., на основание чл. 96, ал.8 ЗДДС, органът по

приходите е отказал регистрацията на Н. Б. като лице, на което приходната администрация е прекратила или отказала регистрацията на основание чл. 176 ЗДДС, до отпадане на основанието за отказ за регистрацията, съответно на основанието за дерегистрацията или до изтичане на 21 месеца, считано от началото на месеца, следващ месеца на дерегистрацията.

Отказът за регистрацията е връчен по електронен път на 16.02.2022г.

С жалба вх. № 94-Н-82 от 02.03.2022г. е обжалван пред директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, който с Решение № 695/ 05.05.2022г го е потвърдил. Решението е връчено по електронен път на 09.05.2022г. Жалбата до съда е подадена с вх. № 53-04-423/23.06.2022г. по описа на дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП.

Към административната преписка са приложени Акт за регистрацията № 220422103273765/15.10.2021г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП – С. и Решение № 9/04.01.2022г. на директора на дирекция ОДОП - С. при ЦУ на НАП, с което е потвърден, както и Акт за дерегистрацията № 220992200187887/18.01.2021г.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в установения в закона срок за обжалване от надлежна страна – адресат на оспорения отказ, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 155 от ДОПК, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършване на служебна проверка за законосъобразност на оспорения отказ за регистрацията, съгласно чл. 160, ал. 2 АПК, съдът намира, че е издаден от компетентен орган – орган по приходите при ТД на НАП С., съгласно представена заповед № 536/12.08.2021г. (л. 119) и в предписаната от закона писмена форма.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосноват неговата отмяна само на това основание. В хода на проверката жалбоподателят е имал възможност да даде писмени обяснения и да представи доказателства, които са отразени в протокол № П-22221021204211-073-001/23.03.2022г. и са обсъдени и анализирани от компетентния орган по приходите.

В оспорвания отказ са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Компетентният орган е извършил анализ на установените в хода на проверката факти и заявеното от жалбоподателя.

В случая между страните не е налице спор по фактите.

Спорът е правен и се свежда до тълкуването на разпоредбите на ЗДДС, ППЗДДС и ТЗ относно регистрацията по ЗДДС на физическите лица, които са вписани като ЕТ.

В случая не е спорно, че на основание чл. 96, ал.1 ЗДДС в приложимата редакция, Н. Б. подлежи на регистрацията по ЗДДС, като данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната, с облагаем оборот над 50 000 лв. за периода от 01.02.2021г. до 31.01.2022г. Съгласно чл.3, ал.1 ЗДДС независима икономическа дейност е всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него.

В чл. 56 от Търговския закон (ТЗ) е предвидено, че като едноличен търговец може да се регистрира всяко дееспособно физическо лице с местожителство в страната. С оглед правната същност на едноличния търговец като субект на търговското, гражданското и данъчното право, не съществува отделна и независима правосубектност между него и физическото лице, което го е регистрирало по реда на

ТЗ. Едноличният търговец не представлява отделен и независим данъчен субект, различен от физическото лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 94 от ЗДДС, вписването на лицата в специалния регистър за целите на облагането с ДДС е особено регистрационно производство извършвано от органите на НАП, във връзка с което регистрираните лица получават отделен идентификационен номер за целите на ДДС, пред който е поставен знакът "BG".

На основание §1, ал. 1, точка 4 от ДР на ППЗДДС, идентификационен номер за целите на ДДС по чл. 94, ал. 2 от закона на регистрираните по закона лица е идентификационният номер по §1, ал. 1, т. 1 от ДР на ППЗДДС, пред който е поставен знакът "BG". Ето защо, в случаите, когато физическо лице подлежи на вписване в специалния регистър по реда на ЗДДС, независимо в какво юридическо качество то осъществява независима икономическа дейност - търговец, селскостопански производител, свободна професия, частен съдебен изпълнител и т.н., за целите на облагането с ДДС, данъчно задължено лице е физическото лице и съответно физическото лице е правният субект, който подлежи на регистрация по ЗДДС.

В този смисъл е и разпоредбата на §1, ал. 2 от ДР на ППЗДДС, според която физическите лица са длъжни да се идентифицират за целите на закона с получения при регистрацията си идентификационен номер по ДДС за всички извършвани от тях доставки, представляващи независима икономическа дейност. Фактът, че за основа на идентификационния номер по чл. 94, ал. 2 от ЗДДС на физическите лица, регистрирани като еднолични търговци, следва да бъде използван единният идентификационен код, посочен в §1, ал. 1, т. 1 от ДР на ППЗДДС, издаден на физическите лица с оглед на тяхната търговска правосубектност (т.е. идентификационният код, издаден във връзка с регистрацията им като еднолични търговци), съответно пред който следва да бъде поставен знакът "BG", не означава, че по ЗДДС се регистрира ЕТ, а не физическото лице.

Поради изложеното, правилни са доводите на ответника, че с Акт за регистрация № 220422103273765/15.10.2021г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП, С. Н. Б. е регистрирана по ЗДДС като физическо лице. Това се установява и от разпоредителната част на акта, където не се споменава ЕТ. Именно поради това с влизането в сила на акта за регистрация, след потвърждаването му от директора на дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП с Решение № 9/04.01.2022г, за нея възниква задължение по чл.124 и чл.125 ЗДДС за водене на регистри и подаване на справка-декларация за всеки данъчен период. Между страните не е спорно, че тези задължения не са изпълнени от жалбоподателя и за данъчни периоди м.10, м.11 и м.12.2021г, през които е била регистрирана по ЗДДС, не са подавани справки-декларации.

Съгласно чл.176, т.3 от ЗДДС компетентен орган по приходите може да откаже да регистрира или да прекрати регистрацията на лице, което системно не изпълнява задълженията си по този закон. В случая е налице именно такава системно неизпълнение на задълженията по чл.125 и чл.124 ЗДДС, поради което е издаден актът за дерегистрация.

В чл.96, ал.8 ЗДДС е предвидено, че независимо от ал. 1 органът по приходите може да откаже да регистрира лице, на което приходната администрация е прекратила или отказала регистрация, на основание чл.176, до отпадане на основанието за отказ за регистрация, съответно основанието за дерегистрация, или до изтичане на 24 месеца,

считано от началото на месеца, следващ месеца на deregистрацията или отказа за регистрация. В случая е установено, че справки-декларации не са подадени от Н. Б.. Липсват и твърдения в обратната посока. Напротив, относно този факт също липсва спор между страните.

Поради изложеното, законосъобразно, на основание чл.98, ал.8 ЗДДС, органът по приходите е издал оспорения отказ. В посочената хипотеза органът действа в условията на оперативна самостоятелност, поради което, на основание чл.169 АПК, вр с §2 ДР на ДОПК, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове. В случая от събраните доказателства се установява, че това е сторено.

Относно доводите на жалбоподателя, че имотите, от които е реализиран доходът, са наследствени и договорите са сключени от физическото лице, следва да се отбележи, че въпреки че идентификационният номер по ЗДДС е формиран въз основа на ЕИК на ЕТ, от това не следва, че издадените фактури няма да са издадени от физическото лице, регистрирано по ЗДДС, нито че доходите от наем ще се включват във формирания финансов резултат на ЕТ. Номерът по ЗДДС не променя факта, че доходът от наем, като и недвижимите имоти, са собственост на физическото лице.

По изложените съображения оспорваният отказ е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, определено съобразно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд София-град, 65-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място] против отказ за регистрация по Закона за данъка върху добавената стойност № 221022200910602/15.02.2022г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 695/ 05.05.2022г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика,С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Н. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лв. Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: